27/05/2020

Владика Кирило: Народ у Црној Гори са својим владикама и свештенством су тврд орах

РАЗГОВОР ЗА ВЛАДИКОМ КИРИЛОМ, ЕПИСКОПОМ БУЕНОСАЈРЕСКЕ И ЈУЖНОЦЕНТРАЛНЕ АМЕРИЧКЕ ЕПАРХИЈЕ СПЦ
ЈЕВАНЂЕЛСКЕ ВРЛИНЕ МИЛОСРЂА И ЉУБАВИ
Засада имамо мисију у Аргентини, Чилеу, Бразилу, Венецуели, Доминикани, Еквадору, Перуу, Колумбији, Панами, Гватемели, Коста-Рики, Ел Салвадору и Мексику (које нам је одскора припојено јер је раније било у саставу западноамеричке епархије), каже владика Кирило

Интервју у цјелини:

Његово преосвештенство владика Кирил, епископ буеносајреске и јужноцентралне Епархије Српске православне цркве, радо се одазвао на наш позив да говори за часопис СЛОВО.
*Ваше преосвештенство какве утиске носите са недавне посете српској

заједници у Канади?
-Прво користим прилику да поздравим вашу Редакцију и читаоце са текућим празницима у свјетлости Васкресења Христовог, које ни сјенка коронавируса не може помрачити, и да вам се захвалим што сте одлучили да овај разговор урадите баш са мном, каже владика Кирило. Драго ми је да је моја посјета благословеној земљи Канади прошла запажено и још драже ако су моје ријечи некоме биле инспиративне. Мој добри домаћин преосвећени епископ Митрофан са сарадницима и вјерницима свакако се потрудио да ми боравак у Канади учини што пријатнијим, и свима сам им необично захвалан (нећу да наводим сва имена да не бих некога заборавио). Као што рекох, цијела моја посјета Канади била је под сјенком те пандемије која се ширила свијетом, међутим то није нимало умањило мој лијеп доживљај цијело вријеме моје посјете. Осјећао сам се као код куће јер сам заиста био окружен пријатељима, браћом.
Срби у Канади су сасвим очували своју културу, језик, традицију и што је нарочито важно своју православну вјеру. То свједоче многи дивни Храмови урађени Богу и његовим светим угодницима. Било је заиста лијепо видјети те огромне храмове са лијепом архитектуром, упознати толико нових сродних душа, боравак у манастиру Свето преображење Господње у Милтону у току четрдесетнице је такође незаборавно искуство. Поред свег гостопримства које сам доживио, епископ Митрофан његови сарадници и вјерници су ми такође издвојили значајну материјалну помоћ за мисију наше Српске православне Цркве у Средњој и Јужној Америци, на чему сам им посебно захвалан.
*За развој Српске православне цркве у Јужној Америци, како сте навели на једном предавању, битан је и догађај из 1945. у Словенији кад су комунисти код Зиданог Моста убили 120 српских свештеника и око 10.000 Срба. Одмах послије тога из исте колоне су страдали, али пуно мање и усташе код Блајбурга у Аустрији. Како видите одлуку Католичке цркве да у Сарајеву одржи помен њима а да никад досад није осудила покољ наших људи код Зиданог Моста, као ни у Јасеновцу, ни у Броду на Дрини, ни у логору Јадовно, нити било гдје друго?
-Да, сваки злочин, а нарочито тако масован, је васељенски и има васељенски значај. Ко убије једног невиног човјека, као да је све људе побио, пише у једној мудрој књизи. Ја нијесам историчар али процјене цифара неких историчара су у горњем случају много веће. Било како било, то је свакако утицало на ситуацију у нашој емиграцију по свему свијету, па и у Јужној и централној Америци гдје би број свештенства и вјерног народа, да није тог злочина, био много већи.

Тај злочин се десио и пред лицем цијеле хришћанске Европе (која је одавно умрљала тај епитет хришћанска) и тадашњег свијета и остао некажњен иако се знало ко је тако нешто тада могао да нареди. Зато немојте да нас чуди ни данашње понашање неких институција или држава према нашим жртвама из другог свјетског рата. Слава Богу што је у нашем народу и Цркви сазрела свијест о поштовању и сјећању на те жртве. Наша Православна црква је увијек имала поштовање према свакој невиној жртви из било ког народа или вјере, и у том духу је васпитавала и васпитава своје вјернике.

Што ради Католичка црква данас није моје да судим, она има право да поштује и опоје своје невине жртве ако их је било, али исто тако мислим да би требало и да призна и поштује жртве других народа и вјера.

У конкретном случају Блајбурга и миси Католичке цркве по том поводу, могу само да наведем један веома оштар протест нашег дабробосанског митрополита Хризостома, који у том чину види покушај ревизије историје и оправдање злочина које је НДХ извршила, (поред осталих) и на територији Босне и Херцеговине, позивам читаоца да погледају сајт Дабробосанске епархије по следећем линку: http://www.mitropolijadabrobosanska.org/vijest1687.html.

Како се види из тог чланка од таквих покушаја рехабилитације усташке идеје ограђује се и добар дио католичке јавности у Аустрији и чак Хрватској.

*Можете ли нам укратко дати карактеристике Епархије на чијем сте челу ?

– Епархија Буеносајреска и јужноцентрално америчка је званично основана 2011. године од стране Светог сабора СПЦ а на иницијативу митрополита Амфилохија који је био тадашњи администратор те епархије. Прије митрополита Амфилохија су се трудили на тој њиви Господњој многи свештеници а такође и два епископа, Доситеј британско-скандинавски који је тада био архимандрит и Митрофан канадски који је доста дуго радио на мисији наше Цркве у Јужној и Централној Америци, као тадашњи епископ њујоршки. Сви су они дали велики допринос мисији наше Цркве на тој огромној територији.

Крајем 2014 године на позив митрополита Амфилохија дошао сам у Буенос Ајрес као архимандрит и врло брзо 2018. године сам постао и први епархијски архијереј новоосноване мисионарксе епархије СПЦ, што је и велика част али и обавеза и нимало лак задатак.

Засада имамо мисију у Аргентини, Чилеу, Бразилу, Венецуели, Доминикани, Еквадору, Перуу, Колумбији, Панами, Гватемели, Коста-Рики, Ел Салвадору и Мексику (које нам је одскора припојено јер је раније било у саставу западноамеричке епархије). Сам списак тих земаља, ко познаје добро прилике и растојања међу њима говоре о томе да то све није лако надгледати

и обилазити а посебно не материјално помагати. Али уз помоћ Митрополије Црногорско приморске, епархија наше Цркве у сјеверној Америци и Канади, и других епархија наше Цркве, као и донацијама добрих људи, ми се трудимо да унаприједимо црквени живот, да призовемо што више људи покајању и православној вјери, да штампамо књиге и часописе на мјесним језицима, да градимо и обанављамо Храмове и манастире, да имамо своја интернет гласила и друго.

*Чули смо да нас радо прихватају нека домородачка племена ?

-Па већ у времену када је епископ Митрофан био задужен за тамошњу Цркву, пришли су нам свештеници и људи из мјесног становништва са сјевера Бразила, провинција Пернамбуко са главним градом Ресифе. Тамо данас имамо двије парохије и један манастир, са тенденцијом пораста броја вјерника. Касније у вријеме Митрополита Амфилохија основали смо парохије у Еквадору, Колумбији, и Перуу гдје су махом вјерници из домаћег становништва. Тих појава је све више, наше је да сијемо добро сјеме ријечи Божије свуда и поред пута, и на каменитом тлу и на доброј земљи па ће се Бог постарати да никне и порасте и да добре плодове.

*Можете ли описати како изгледа крштење домороца по канону СПЦ?

-Обична пракса наше Цркве да крштење зависи од стања и духовног узраста онога који се крштава. Тако ако човјек никада раније није имао додира са хришћанством онда се он крштава пуним чином крштења и миропомазања, уз извјесну катихетску примрему прије крштења. Ако је, као што је то у већини случајева, човјек већ крштен у католичкој цркви или био у некој од деноминација протестантизма, онда се он прима у православну Цркву икономијски кроз покајање, читање православног исповиједања вјере и миропомазање, а понекад, по жељи онога који се крсти и пуним крштењем.

*Нешто из биографије: приликом постављења, патријарх Иринеј је вама честитао на животном избору- да се определите за свештеника-монаха а да оставите каријеру научника математичара. Шта је пресудило у вама?

-Истина је да сам се прије много година година бавио природним наукама посебно математиком и те науке су ми доста тога открилe о природи то јест творевини а самим тим и о Творцу. Природне науке су лијепе и садржајне али ни једна наука не даје човјеку информацију о кључним питањима човјекове егзистенције овдје на Земљи: о бићу, о смислу живота, о настанку живота, о смрти, о будућем животу,... Одговоре на та питања нашао сам у хришћанској теологији. Уједно је на мене утицало све то што се у задње вријеме догађа са нашим православним народом на Балкану, и тражећи начин како бих најбоље помогао своме народу одлучио сам да принесем моје лично покајање Богу и да кренем путем монаштва. То су примијетили моји духовни родитељи и ево

сада сам, сигурно незаслужено, епископ СПЦ.
*За развој СПЦ у Северној и Јужној Америци постоји низ заслужних људи црногорског поријекла- Св Мардарије, митрополит Амфилохије, владика Кирило: шта је ту поука?
-Да. У вријеме Светог Мардарија, између два рата, прича у вези црквеног живота у Јужној Америци није била још актуална, а и није било модерних средстава комуникације као данас. Иначе би свети Мардарије сигурно уградио и Јужну и Централну Америку у свој Устав СПЦ за Америку и Канаду, којим је он желио да обједини православне људе нашег поријекла који живе на америчком континенту. Свакако да је он један од истакнутих мисионара, наравно не једини, на територији Америке и својим животом и молитвама даје велико надахнуће и подршку свим будућим мисионарима на овом континенту. Част нам је што је он са подручја љешанске нахије, успио надахнут Христом да крене од Црне Горе, преко Србије, Русије и стигне чак до Америке и тиме покаже да је заиста васељенски човјек и да за њега не постоје земаљске границе између држава и народа у проповиједи Христове Ријечи. То је посебно важно у времену када неки људи који се праве побожни, а силе вјере су се одрекли, у Црној Гори покушавају да из уско националних, властољубивих и личних интереса праве неке своје приватне цркве које немају никакве везе са христовим јеванђељем, већ те и такве ”цркве” представљају пут погибли за све оне који ту идеју слиједе.
Слава Богу што нам је и у ово вријеме Бог даровао доброг пастира митрополита Амфилохија (и његове сараднике) који иде путем светог Мардарија и путем светог Василија и sветог Петра то јест путем Христовим. Он је и поред многих обавеза које има у Црној Гори успио да нађе времена да потражи ”изгубљене овце дома израиљева” и на јужноамеричком континенту. Свакако да је његов допринос огроман за обнову црквеног живота овдје. Поред тога што је основао многе парохије наше Цркве у Јужној и централној америци он је и приложник обнове и изградње храмова и манастира који ће у будућности бити ти светионици око којих ће се окупљати наш народ овдје а и сви они који су жељни Истине Христове. Мој допринос је скроман, о томе нека говоре други и другом приликом.
Желио бих да се још једном захвалим на вашој пажњи према мисији наше Цркве у јужној и централној Америци чиме сте показали да имате истанчан осјећај за највеће јеванђелске врлине милосрђа и љубави. Основну суштину сваке проповиједи било ког мисионара Цркве Христове од апостолских времена па до данас чини блага вијест о побједи Живота над смрћу. Тако упркос свим пандемијама, болестима, страховима од смрти, ми кличемо још једном и много пута Христос Воскресе – Воистину Воскресе! СЛОВО

РЕЖИМ У ЦРНОЈ ГОРИ ОТУЂЕН ОД НАРОДА

*Будући да сте пореклом из Црне Горе, како се тамо осјећају данас ваши сународњаци, искрени припадници СПЦ и како видите догађаје тамо?

Свједоци смо да се у Црној Гори дешавају чудесни и у драматични догађаји који се тичу цијелог нашег народа и који су на Балкану условили у прошлости да многи наши људи потраже егзистенцију на неком другом мјесту па и овјде у Канади. Тамо је на дјелу својеврсна борба за очување Православне Цркве и Вјере али и Истине и Правде те основног људског достојанства и слободе. Слава Богу, још увијек је то само мирно изражавање незадовољства од стране угњетеног вјерног народа, па иако тамо хапсе и туку епископе и свештенике и вјерни народ, надамо се да ситуација неће ескалирати.

Корумпирани режим у Црној Гори који је отуђен од народа, зарад очувања власти и дијелом неправедно стеченог иметка труди се на сваки начин да у народу посије сјеме раздора (националног, вјерског, и др...), како би завадио и владао, или да такође посије страх и панику (ту је режим користио чак и појаву нове пандемије) по том старом правилу свих диктаторских система. Имамо ми на Балкану то искуство и из прошлости, па се зна о чему говорим. Али са друге стране Митрополит Амфилохије, епископ Јоаникије, епископ Методије, са свештенством и монаштвом и вјерним народом показали су да су тврд орах, и заиста са величаственим литијама са паролом ”Не дамо Светиње”, зазвонили као огромно Христово звоно које се чуло са краја на крај свијета. И још се више и даље чула парола ”Живот дамо Светиње не дамо”, коју је народ узвикивао на празник светог Василија Острошког, показујући да је са светим Василијем и са светом Црквом његова вјера јача од пандемија и страхова па и од смрти. Такав народ се не може побиједити.

БЛАГОСЛОВ ФОНДУ „СВЕТИ МАРДАРИЈЕ“

Замолили смо владику Кирила за мишљење о иницијативи часописа СЛОВО за оснивање фонда који бисмо назвали Свети Мардарије а циљ Фонда био би да материјално помажемо епископијама и парохијама СПЦ које се у борби за развој наше цркве и вере сусрећу са материјалним потешкоћама.

-Свакако да подржавам ту идеју и дајем мој благослов за то, поручује из Буенос Аиреса владика Кирило. Свети Мардарије је посебна појава у животу наше Цркве у Америци. Говорило се-Мардарије цркву гради, а умире од глади. Његов примјер бескомпромисног служења Богу и ближњему подсјетио нас је у двадесетом вијеку да идеали који су водили многе подвижнике Цркве христове кроз вјекове нијесу неке старе приче давних времена него да се њихови подвизи могу поновити и данас. Наша Црква је то препознала и на предлог његовог преосвештенства епископа Лонгина се догодила и канонизација Мардарија у лику светих наше Цркве. Свети Мардарије је

најбољи примјер свим мисионарима Цркве Христове, примјер жртве и сострадавања ближњем. Мислим да би ви требали да тај предлог поднесете Епископском савјету за сјеверну средњу и јужну Америку чији је предсједник епископ Лонгин и у који улазе сви архијери Српске Цркве на америчком континенту и увјерен сам да ће тај предлог бити усвојен.

МИСИЈУ ВРШИТИ КРОЗ СВЕТОГА ДУХА

Православна Црква у Јужној, Америци може да претендује на један мали постотак становника, рецимо 2 одсто – изјавио је владика Кирило недавно у Виндзору, како пише „Источник“. То је опет велики број, јер је Јужна Америка многољудна.Тамо постоји велика шанса за нас због тога што је Католичка црква у разним проблемима и народ тражи алтернативу. Међутим, не смијемо и не можемо се бавити ситним прозелитизмом, да привлачимо људе поклонима. Мисију морамо вршити кроз Светога духа, Треба поклонити нешто људима, молитву,треба учинити пажњу, треба посјетити болесника или учинити милостињу, то је неоспорно, али то може да буде само иницијална каписла за будући развитак и уређење Српске Цркве на простору Јужне и Централне Америке. Наравно, сво вријеме треба имати на уму да православну вјеру треба ширити и примати дубински. Не може се нигдје Православље проповиједати површински.

mitropolija.com